

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Кобилів Валентин Ярославович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність другому реченню частини третьої статті 8, частині першій статті 55, частині п'ятій статті 83 Конституції України (конституційність) приписів частин першої, другої статті 425 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України, Кодекс), згідно з якими *заява про перегляд судового рішення суду першої інстанції з підстав, визначених частиною другою, пунктами 1, 3 частини третьої статті 423 цього Кодексу, подається до суду, який ухвалив судове рішення; заява про перегляд судових рішень судів апеляційної і касаційної інстанцій з підстав, зазначених у частині першій цієї статті, якими змінено або скасовано судове рішення, подається до суду тієї інстанції, яким змінено або ухвалено нове судове рішення.*

На думку Кобиліва В.Я., відсутність можливості перегляду рішення суду тієї чи іншої інстанції за нововиявленими обставинами з огляду лише на встановлений частинами першою, другою статті 425 ЦПК України порядок подання заяви, фактично нівелює сутність права, закріпленого в частині першій статті 423 ЦПК України, а отже, порушує гарантії, встановлені другим реченням частини третьої статті 8, частиною першою статті 55 Конституції України, та призводить до їх обмеження, що є порушенням частини першої статті 64 Конституції України.

Також скаржник вважає, що неконституційним в цілому є Закон України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 03 жовтня 2017 року № 2147–VIII, яким у новій редакції прийнято, зокрема, ЦПК України, в якому містяться у тому числі і оспорювані приписи цього Кодексу. Невідповідність цього закону статті 152 Конституції України він убачає у порушенні, встановленої Конституцією України процедури його розгляду, яка полягає у неврахуванні Верховною Радою України під час другого читання зауважень Головного юридичного управління апарату Верховної Ради України змістовного і термінологічного характеру, що „вплинуло на законність остаточного результату його прийняття“.